

Tåka drev inn fra havet i spredte flak. Den ble liggende som damp over den våte asfalten og laget små glorier rundt gatelyktene.

Ove Bakkerud kjørte med én hånd på rattet. Mørket pakket inn landskapet rundt ham.

Han likte denne tiden av året; før høstløvet falt. Den siste turen ned til hytta i Stavern, for å spikre lemmer foran vinduene, dra båten på land og stenge for vinteren. Det var noe han så fram til gjennom hele sommeren. Det var hans helg. Selve jobben tok ikke mer enn et par timer på søndag ettermiddag. Resten av tiden var hans.

Han senket farten, svingte av fra hovedveien og kjørte inn på den knasende grusen. Lyset fra billyktene gled over nyperosehekken langs kjøreveien fram til parkeringsplassen. Klokka på dashbordet lyste 21:37 før han skrudde av tenninga, gikk ut av bilen og dro inn den friske lukten av salt sjø. Bølgene som slo mot land lød som fjern torden.

Regnet hadde gitt seg, og nå kom vinden i skarpe kast og løste opp tåka. Lyskjeglen fra fyret ute på Tvistein sveipte regelmessig inn over land og la igjen et glimmer på de regnvåte svabergene.

Han dro jakka tettere rundt seg, gikk bak bilen og løftet posene med matvarer ut fra bagasjerommet. Han gledet seg til blodig biff til kvelds, speilegg og bacon til frokost. Mannfolkmat. Stakk den ledige hånden i lomma for å forsikre seg om at nøkkelen lå der, og begynte på stien opp mot hytta på knausen. En liten stigning, og hele havet lå foran ham. Det

var mørkt, men han følte det store utsynet. Det fylte ham alltid med en egen ro.

Det hadde bare vært en enkel, rødmalt plankehytte da familien kjøpte den for snart 20 år siden, uisolert og med råteskader. Så snart de hadde fått råd, hadde han revet hele hytta og satt den opp igjen på den gamle grunnmuren. Litt etter litt hadde han og kona skapt sitt eget paradis. Fra de første årene da han brukte all ledig tid til byggearbeidet, var plassen blitt et sted der han kunne senke skuldrene, puste ut, koble av. Et sted der klokka ikke gjaldt, hvor tiden tok sine egne veier, etter vær og vind og forgodtbefinnende.

Han satte bæreposene fra seg på skiferhellene foran hytta og fant fram nøklene. Lyset fra fyret traff hytteveggen og forsvant igjen. Ove Bakkerud frøs til og holdt pusten inne. Høyrehånden strammet grepet om nøkkelknippet. Han ble tørr i munnen og kjente gåsehuden bre seg nedover underarmene og i nakken.

Lyskjeglen fra fyret sveipte forbi på nytt, som for å bekrefte det han hadde fått et glimt av. Døra stod på gløtt. Karmen var splintret, og låsen lå på bakken.

Han kikket seg rundt, men så ikke annet enn mørke. Borte i krattskogen var det en lyd, en grein som knakk. Fra et sted lenger borte hørtes en hund som gjødde. Så ble det stille. Bare vinden som raslet i høstbladene og bølgene som slo mot stranda.

Ove Bakkerud tok et par skritt fram, tok tak øverst i dørbladet og trakk døra opp. Så fomlet han seg fram til lysbryteren og tente utelykten og lyset i taket i gangen innenfor.

Han og kona hadde snakket om at slikt kunne skje. Han hadde lest i avisene om guttegjenger som brøt seg inn og raserte innbo, og om mer profesjonelle bander som raidet hele hyttefelt på jakt etter verdisaker. Likevel hadde han vondt for å tro det han nå opplevde. Det føltes som en krenkelse av stedet. Deres sted.

Det var stua det hadde gått verst utover. Skuffer og skap var åpnet og innholdet lå slengt omkring på gulvet. Knuste glass og tallerkener, og alle sofaputene slengt utover. Alt

som var salgbart, var borte. Den nye flatskjermen, musikk-anlegget og reiseradioen. Skapet der de oppbevarte vin og brennevin var tomt. Det eneste som stod igjen var en halvtom flaske konjakk.

Han bøyde seg ned og plukket opp flaskeskipet som pleide å stå på peishylla, men som nå lå på gulvet med en stor sprekke i glasset. To av mastene på den spinkle seilskuta hadde brukket. Han husket alle timene han hadde sittet og sett på farfarens grove fingre, og hvordan de på mirakuløst vis fikk de små delene til å bli et ekte skip. Øyeblikket da skipet var på plass inne i flasken, og farfaren hadde trukket i trådene som fikk mastene til å reise seg.

Stemmen skalv da han ringte politiet og presenterte seg.

«Når var du på hytta sist?» ville operatøren vite.

«For to uker siden.»

«Så innbruddet har skjedd en eller annen gang etter 19. september?»

Ove Bakkerud så seg rundt blant tyvenes herjinger. Han følte seg plutselig helt tom.

«Vet du om de har vært i flere hytter?» ville politimannen vite.

«Nei,» svarte Ove Bakkerud og kikket ut vinduet. Det var lys nede på hytta til Thomas Rønningen. «Jeg har akkurat kommet.»

«Vi kan få en patrulje til å komme og se på det i morgen,» fortsatte operatøren fra politiet. «I mellomtiden er det fint om du rører minst mulig.»

«I morgen? Men ...»

«Er du å treffe på dette nummeret slik at vi kan ringe når vi har en ledig bil?»

Han åpnet munnen for å protestere, forlange at politiet skulle rykke ut med hunder og åstedsgranskere, men han tidde. Han svelget, takket for hjelpen og avsluttet samtalen.

Hvor skulle han begynne? Han gikk ut på kjøkkenet og hentet kost og feiebrett. Så husket han politimannens formaning om å la åstedet stå urørt. Han la det fra seg og ble stående ved vinduet og kikke ned på nabohytta.

Han undret seg over at lyset der nede var tent. Thomas Rønningen var ikke ofte her ute på høsten. Med stort talk show hver fredag, hadde han nok å gjøre. Likevel hadde han tatt seg tid til å feire sesongpremiere i august. Da hadde Rønningen og han sittet foran utepeisen med hver sin konjakk, og Rønningen hadde fortalt historier om alt det som foregikk i kulissene både før, under og etter sending.

En skygge strøk forbi de store, opplyste stuevinduerne der nede. Innbruddstyvene kunne ha vært der også. For alt han visste, var de der fremdeles. Han gikk med raske skritt mot døra og rev med seg lommelykten som stod urørt på sin faste plass. Kanskje ville politiet prioritere annerledes dersom de hørte at Thomas Rønningen også var rammet.

Stien ned mot sjøen buktet seg mellom tett kjerr og krokete furutrær med tette greiner. Lykten lyste opp blankslitte trerøtter og rullesteiner, men hindret ikke at han skrapte seg mot barnåler og kvist.

Det lyste fra hyttevinduerne, men på denne siden var vinduerne plassert for høyt på veggen til at han kunne se inn.

Han lot lykten vandre over terrenget før han gikk bort mot trappa opp til inngangsdøra. Vinden tok tak i døra og slo den mot verandarekkverket. En intens følelse av uro kom over ham og sendte ilinger nedover nakken og ryggen. Han ble klar over at han ikke hadde noe å forsvare seg med.

Lyset fra lykten traff dørkarmen. Den hadde de samme sporene etter innbruddsverktøy som hans egen, men noe var likevel annerledes.

Opp etter dørbladet var det flekker av blod.